

Аня Сноу & Скарлет Уайт

Опасни игри

серия
Страст в здрача

АНЯ СНОУ, СКАРЛЕТ УАЙТ ОПАСНИ ИГРИ

Превод: Дона Карлайл

chitanka.info

Близначките Ария и Анн обичат игрите. Когато срещат близнаците Ерик и Зейн, те се впускат в игра със съдбата, без да подозират колко е опасно това. Скоро и двете са наранени и всяка търси спасение по свой начин.

Ерик и Зейн откриват, че да избягаш от любовта е трудно начинание и е по-добре да се борят за нея с надеждата да излязат победители.

ГЛАВА 1

Маями, Флорида

2002 година

Ария и Анн се наслаждаваха на 14-тия си рожден ден. Родителите им им бяха обещали да го прекарат в лунапарка, което беше любимото им място. Независимо колко много се страхуваха за безопасността на необикновените им безценни момичета, те не можеха да им откажат. За тяхно щастие не се бе случило нищо, което да помрачи празника им, а и двете не разбираха напълно защо родителите им толкова се притесняваха.

Момчетата от часове дебнеха родителите си с надеждата те да отклонят поглед, за да могат да се качат на най-интересната за тях атракция тук — влакчето на ужасите. И ето, че това се случи. Родителите им се заговориха с познати, а момчетата бързо тръгнаха към желаното влакче.

Наредиха се на опашката, но когато продавачът на билетите ги погледна, веднага им отказа, тъй като бяха под допустимата възрастова граница. Ария обаче го погледна втренчено право в очите. Без повече възражения и забравил, че току-що им бе отказал, той им подаде два безплатни билета.

Сестрите се запътиха към влакчето. Заеха две от местата в купенцето за четирима. Докато оглеждаха съседните седалки, две момчета с объркани изражения тихо се настаниха срещу тях на свободните места. Момчетата си размениха бързо някакви странни знаци и предизвикаха интерес у момчетата.

— Не сте ли прекалено малки, за да сте тук? — попита ги едното момче със сини очи и черна коса.

— Не, не сме — отговори му Ария и извъртя очи.

— Така ли? — попита ги другото с кафявите очи и кестенява коса.

— Така! — отвърна надменно Анн.

И четиримата замълчаха, но продължаваха да се гледат изучаващо. Влакчето тръгна и девойките трябваше да си признаят, че им се разтрепериха мартинките, а момчетата срещу тях не само че бяха спокойни, но изглеждаха и страшно отегчени. Много странна двойка бяха тези момчета. Нещо човъркаше отвътре Анн, която ги изглежда изучаващо и попита:

— Със сестра ми се чудехме за кой път се возите на това чудо?

— Достатъчно — отговори ѝ синеокия, без дори да я погледне.

Когато влакчето спря, изплашените момичета побързаха да слязат. Отвън обаче ги чакаха родителите им, а вида на майка им, нервното ѝ потропване с крак не предвещаваха нищо добро. Ария бутна с лакът сестра си.

— Загазихме, мама е бясна!

— И то много. Не ми се мисли какво ще последва — направи физиономия Анн.

След девет години

Ария и Анн се гледаха в огледалото, беше 23-тия им рожден ден. С всяка изминала година ставаха все по-красиви. Макар да бяха еднояйчни близначки, Ария имаше сини очи, а Анн — зелени, но и двете имаха прекрасни дълги, начупени руси коси.

Бяха наели една от най-големите дискотеки в града само за тях и най-близките им приятели. Родителите им, както винаги, се притесняваха за тях, но този път знаеха защо. Понякога дори самите момичета се притесняваха. А и нямаше как да не са, все пак бяха дъщери на вампир и върколак, а съюзите между двете раси бяха забранени и децата биваха убивани, тъй като никой не знаеше какви способности можеше да притежава един хибрид. Но за щастие или не, случая при двете бе различен. Те не бяха хибриди. Просто едната от тях бе вампир, а другата — върколак.

Момчетата се облякоха подобаващо за случая, казаха „чао“ на родителите си, качиха се в новата кола на Ария и потеглиха.

След десетина минути пристигнаха и бяха посрещнати от всичките си приятели. Дискотеката, както се бяха разбрали, бе изцяло на тяхно разположение.

И купона започна. Бяха претрупани с подаръци. Хубавото беше, че те не получаваха еднакви подаръци, въпреки че бяха близначки. Всичко бе страхотно и изпипано до последния детайл. И точно в разгара на купона, се чу тътен и музиката спря. Двете изтичаха да видят какво става, следвани от гостите им. Когато стигнаха мястото, откъдето дойде звука, всички се спряха като заковани.

Бившият им приятел, с когото излизаха преди няколко месеца, и който така и не разбра, че са две, бе на земята, а над него се бяха надвесили две непознати момчета. Приличаха си като две капки вода.

Момчетата реагираха незабавно, като Ария скочи върху единия и му се озъби с красивите си и ужасно остри вампирски зъби, а Анн повали на земята другия и му изръмжа заплашително. Точно сега не искаше да си съсипва роклята като се превръща във вълк. Ария за секунди телепортира четиримата в кабинета на собственика, за който предварително знаеха, че е празен.

— За какво по дяволите беше това? — изкрещя тя, без да прибере зъбите си.

— Опита се да ни убеди, че за да бъдем тук, ни трябва покана — каза ѝ едно от момчетата.

— Така е — отвърна Анн и се засмя. — Мисля, че ние много добре знаем кого сме поканили на рождения си ден.

— Е, честито щом така казваш — пренебрежително и с непукистки тон се включи и другият.

Ария не можеше да повярва на наглостта им. Не стига, че се бяха натресли на рождения им ден, но и се правеха на важни.

— Нагъл си, знаеш ли? — възмути се Ария.

— Семейна черта. Предава се по наследство — отвърна ѝ той със страшно спокоен глас и насмешка в очите.

Това преля чашата на търпението ѝ. Точно днес, някакви задръстеняци нямаше да ѝ се надуват и да провалят празника им.

— Имате точно три секунди да се изнесете или днес ще ядем шифтърско! — каза Ария още по-ядосано.

— Да, ноктите ми и без това се нуждаят от подостряне — се включи и Анн със зловна усмивка.

Обаче момчета се изправиха светкавично и награбиха рожденичките да ги целуват. Стреснати от внезапните действия на

младежите, момичетата се съпротивляваха с всички сили. Но кой да предположи, че шифтърите са по-силни от тях. Внезапно, както започнаха целувките, така и престанаха. Анн гледаше в захлас момчето пред нея, а Ария мъркаше доста шумно.

— Добре, може да останете, но си искам подаръка — каза Ария на момчето пред себе си.

Двамата натрапници се усмихнаха и казаха едновременно:

— Става! — и се запътиха към купона.

Близначките се чудеха какво бе станало току-що. Не знаеха защо позволяваха на нахалниците да останат, но в момента като че ли не ги и интересуваше особено. Оправиха тоалетите си и се присъединиха към другите, като без да искат непрестанно следяха с очи двамата непознати.

Вече в малките часове, след здравия купон, всички се бяха разотишли, с изключение на двамата непознати. Четиримата бяха сами в дискотеката. Като домакини близначките трябваше да си тръгнат последни, но те решиха, че направения вече компромис към двамата натрапници е достатъчен. Нямаше да притесняват повече родителите си заради тях и се запътиха към изхода. Но в последния момент единия младеж им направи предложение с предизвикателен тон.

— Какво ще кажете да излезем по двойки?

— Ние не сме двойка — каза му спокойно Анн, въпреки че вътрешно кипеше.

Ария се замисли за момент и със същия предизвикателен тон отговори:

— Ако толкова искате, намерете ни телефонните номера! — и хвана сестра си за ръката. Доволни от себе си и кикотейки се, двете изчезнаха в нощта.

Една седмица по-късно

Двете момичета скучаеха в хола, чудейки се какво да правят. Но изглежда нямаше никаква надежда да изскочи нещо интересно.

— Каква скука само — каза Ария, докато си вееше с едно ветрило.

— Да, ужасно е! — отвърна Анн и изпуфтя.

— Искам и аз да съм навън, а не да запълвам времето си с глупости. — Ария отпусна ръце тъжно.

— Да, но след като входната врата е заключена, а ти не можеш да ни телепортираш, няма как! — въздъхна Анн.

— Мога да се пробвам. Няма да ми навреди — отвърна Ария с надежда.

— А заклинанието? Забрави ли го? — попита тя сестра си.

— Проклятие! — промълви Ария и се плъосна на дивана. Бе забравила за заклинанието, което преди години майка ѝ бе сложила около къщата им, за да не може дъщеря им, която е вампир, да се измъква, без да я усетят.

— Знам, знам! — отвърна ѝ Анн, като също седна, но върху другия диван.

— Не знам — въздъхна Анн. — Знаеш ли? Поне се радвам, че успях да накарам чистача на басейна да се съблече чисто гол, харесва ми така — рече Ария. — Мисля от сега нататък да поддържаме тази му визия. Ако не мога да се забавлявам навън, то поне нека да го правя тук. Ще бъде много забавно. Нали, сестричке? — продължи тя, като ѝ намигна.

— Да, това беше добра идея! — отвърна ѝ Анн.

И тогава телефона звънна. Тя натисна копчето на високоговорителя и се отпусна на мекия диван. Вероятно бяха родителите им, които отново ги проверяваха, само че когато чу гласа от другия край на слушалката, се изненада. Ария също повдигна учудено вежди.

ГЛАВА 2

Ерик тъкмо бе излязъл от банята. Беше се препасал с една кърпа, а с друга подсушаваше косата си. Огледа се и забеляза, че брат му се бе излегнал на леглото му и си подсвиркуваше. Какво ли го беше развеселило толкова. Независимо дали щеше да попита или не, Зейн щеше да му каже. Изражението му показваше, че се гордее със себе си, а доколко си спомняше, брат му никога не е пропускал да се похвали за каквото и да е било.

— Хайде, изплюй камъчето — подкани го Ерик.

Зейн стана от леглото му и се загледа в огледалото.

— Аз съм гениален!

— Добре, повтаряш го от няколко години, но все не успяваш да ми го докажеш — закачи го брат му.

— Много смешно. Спомняш ли си онези две русокоси бонбончета от миналата седмица? Натресохме се на купона за рождения им ден. Спомняш ли си?

Ерик направи физиономия, сякаш се замисля. Трябваша му няколко секунди и се сети.

— Ахам, сещам се. И какво за тях?

Брат му се обърна с лице към него.

— Спомняш ли си Саша? Бившата ми?

Ерик му кимна и Зейн продължи.

— Та тази красавица сега, нека да го кажа по-мило, се чука със собственика на дискотеката. Някак си успях да я накарам да ме вкара в кабинета му и да разгледам резервациите за последния месец.

— Нека позная — успял си да я убедиш да го направи с... какво? — каза Ерик и го погледна.

— Не ме прекъсвай — скастри го брат му.

— Преди да ти кажа какво открих, искам да вметна, че тя все още примира по мен — каза той и очите му заиграха. — Намерих имената на момичетата, с които се запознахме. Мацките се казват Ария и Анн Дейвис. Живеят в квартал Гейбълс. Уху... богаташкия квартал.

— Брат ми, ти или си много глупав, или в момента се правиш на такъв. Ние също живеем в този квартал. Само че... — погледна бележката, — ... ние сме в края на квартала, а те — в началото.

Зейн отиде при брат си и взе листчето от ръцете му.

— Леле, вярно бе, не бях забелязал. Колко съм глупав!

Ерик го цапардоса по главата и се запъти към гардероба, за да намери подходящи дрехи. Вече с гръб към него, му каза:

— Поне си го признаваш.

Зейн се ядоса и тръшна вратата след себе си. След няколко минути и двамата бяха в хола и се споглеждаха странно. Накрая Зейн не издържа и вдигна телефона.

— Ще им се обадя — каза и набра номера. — Ало, обажда се Зейн. Съжалявам за безпокойството. Аз съм едно от момчетата, които се натресоха на купона ви преди седмица — каза той с усмивка на лицето.

Вероятно момичетата се бяха сетили за тях, защото мъжът, без да губи време, директно ги попита:

— Какво ще кажете да излезете на среща с мен и брат ми? Обещавам, че ще бъде страхотно. Няма да съжалявате.

Момичетата явно се колебаеха, защото Зейн чакаше на слушалката, без да каже и дума.

— Страхотно. Тогава ще се видим пред дискотеката, където се срещнахме за пръв път. Знаете къде се намира — подхвърли с насмешка той.

Зейн затвори телефона и се отправи към стаята си.

— Тази вечер ще е паметна. Затова трябва да се издокарам така, че да не могат да ми устоят. Разбира се, че ще отстъпя едната на теб, братле. Дори и да ми се иска да споделям компанията и на двете красиви близначки, ако го направя няма да остане нищо за теб — каза той, докато се качваше по стълбите.

— Мечтай си — отвърна му Ерик. — Винаги съм имал късмет с жените. По-добре си пази гърба, братле, защото накрая от два стола може да паднеш на земята. Ако искам, мога да съблазня и двете, така че не ме предизвиквай.

Ария сякаш се бе бетонирала пред гардероба си. От толкова много дрехи не можеше да избере нито една, а Анн вече бе готова и я гледаше ядосано.

— Хайде сестричке побързай малко — настоя тя.

— Ако продължаваш да ме прищипорваш, никога няма да стане — отвърна ѝ Ария.

С ледено спокойствие Анн отиде до гардероба на сестра си, извади една къса рокля с доста дълбоко деколте и ѝ я подаде:

— Това ще ти стои добре, обличай го.

Ария я изгледа ядосано, но взе роклята, като изкозирува:

— Да, шефе — и като се обърна, започна да се облича.

Анн се изсмя на сестра си, която за първи път се държеше така, когато излизаха. Но кой ли можеше да я вини? Момчетата все пак бяха страхотни. Високи, стройни, широкоплещести и най-важното — сексапилни. Неслучайно повечето им приятелки, присъствали на купона им, ги разпитваха за тях. Анн не можеше да си обясни как бяха намерили номера им, но определено бяха изобретателни.

Единственият проблем бе, че не можеха да излязат от къщата. Но преди да ги обхване отчаянието, родителите им като по чудо се прибраха. Двете се спогледаха и с невинни изражения на лицата тръгнаха да ги посрещнат. Разговорът щеше да е труден, но те бяха големи хора, добре де, за протокола — не бяха хора. Веднага след като бяха забелязани от родителите си, двете осъзнаха, че разговорът нямаше да премине по мед и масло.

— Къде си мислите, че отивате? — попита ги майка им, като пак нервно потропваше с крак.

— Мамо... излизаме — каза спокойно Анн.

— Само вие така си мислите — рече майка им ядосано.

— Мамо... моля те — каза миличко Ария, гледайки майка си право в очите.

В следващия момент настъпи тишина, която беше разцепена от вика на баща им от спалнята.

— Синтия, колко още да те чакам, скъпа?

Майка им се изчерви и бързо тръгна към спалнята все едно спора не се бе състоял. Вече с гръб към тях им извика:

— Може да вървите.

Двете тръгнаха към вратата и преди да излязат се спогледаха озадачено. Ария се засмя и попита сестра си.

— Аз ли си мисля така, или нашите празнуват със секс среща?

Анн също се засмя.

— По-добре да се изнасяме, преди да са започнали.

— Добра идея — рече Ария и хващайки сестра си за ръката се запътиха към колата.

Пътуването бе интересно изживяване. Повярвайте, не бихте искали да се возите в една кола с Ария. Тя караше като във формула едно. Анн се обърна към сестра си и я изгледа ужасено.

— По-кратко Шумахер!

Ария се засмя.

— Сестричке, когато сме с твоята кола можеш да караш като баба, но днес сме с моята кола.

Анн поклати глава възмутено.

— Ако не намалиш, ще те сваля от колата — каза ѝ тя.

Ария само попита.

— Тя е моя, как ще го направиш?

Анн се облегна на облегалката и се заклани:

— Продължавай така и ще видиш.

Двете млъкнаха, докато стигнаха. Бяха вече пред клуба, но момчетата не се виждаха никъде. Разбира се, с лудото каране на Ария бяха подрали. Страхотно.

Сестра ѝ паркира колата в същия момент, в който от един черен „Астън Мартин“, се показаха кавалерите им. И да, ако онази вечер те изглеждаха добре, то тази изглеждаха страхотно. Момичетата се приближиха и едновременно поздравиха:

— Здравейте!

Момчетата се обърнаха и се врязаха в тях.

— Здравейте — отвърнаха им в синхрон. — Преди да влезем, нека официално се представим — каза единият. — Аз съм Зейн, а това е брат ми — Ерик. Приятно ни е да се запознаем.

Какво съвпадение, помислиха си момичетата. Младежите също бяха еднояйчни близнаци като тях.

— Удоволствието е наше — излюбезничи Ария. — Аз съм Ария, а това е Анн — усмихна се тя.

Зейн с жест им даде път и четиримата влязоха в клуба. Нощта щеше да е много дълга и изпълнена със забавления.

ГЛАВА 3

Срещата премина по-добре от очакваното. Прекараха си чудесно, което момичетата не очакваха. Момчетата бяха много галантни и ги накараха да се чувстват специални. В края на нощта нещата се подредиха така, че Ария бе повече със Зейн, а Анна с Ерик. Вероятно си допаднаха повече.

Дните минаваха, срещите зачестиха и те започваха да се сближават все повече. Ария започна връзка със Зейн, а Анна — с Ерик. Но нещо не беше наред. Ария го усещаше. Да, чувстваше се добре със Зейн, но някак си не беше редно. Не знаеше как да си го обясни, но нещо я притесняваше. Всеки път, когато виждаше сестра си и Ерик, нещо я жегваше. Не знаеше как да го опише. Да не би да беше ревност? Но защо? Тя си падаше по Зейн, нали? Питаше се. Реши да не обръща внимание на това, да се съсредоточи върху Зейн и тяхната връзка.

Дойде Нова година и четиримата решиха да я посрещнат заедно.

Новата 2012 година

Бяха наели хижа в Алпите, в която те четиримата щяха да посрещнат новата 2012-та година. Всичко бе готово, оставаха няколко, само няколко часа, докато часовника удари 12 часа. Може би посрещането на новата година нямаше да е толкова шумно, както предишните, но момичетата се радваха, че ще я прекарат с приятелите си.

Хубавото бе, че родителите им бяха приели момчетата без много-много да роптаят. Все пак решението беше на Ария и Анна и те трябваше да се съобразят с него. А те избраха да бъдат с момчетата.

Всичко бе готово, сложиха масата и купона започна. Ария наблюдаваше сестра си и Ерик, и незнайно защо, ѝ се искаше тя да е на нейно място. Странно! Та нали момчетата си приличаха като две капки вода? Какво я бе привлякло в Ерик? Забеляза, че Анна я гледа и отмести

поглед, но сестра ѝ стана от масата и с поглед я подкани да я последва в кухнята.

— Какво ти става? — попита я тя. — Какви са тези погледи?

— Какво имаш предвид? — отвърна Ария на свой ред, преструвайки се, че не знае за какво става дума.

— Как така нищо? Гледаш мен и Ерик много странно. Искаш ли да ми кажеш нещо?

Ария не искаше да признае какво чувстваше. Винаги споделяше всичко със сестра си, но не и този път. Чувстваше се виновна, че не го правеше, но ако ѝ кажеше, щеше да я нарани. Как можеше да каже на сестра си, че си падаше повече по Ерик, отколкото по Зейн?

— Нищо, мила. Просто не съм се хранила от доста време и се чудех кой от двамата братя да избира, за да си хапна — пошегува се тя и се усмихна на сестра си.

— Споко, мила, разбира се, че Зейн ще го отнесе.

Върнаха се на масата и хапнаха. След малко Зейн стана и се запъти към прозореца. Бе чул вълчи вой, а той много харесваше вълците. Стана и подкани останалите.

— Някой иска ли да потичаме? Нали няма да се чувстваш самотна, ако те оставим най-много за час, мила? — попита той Ария.

Тя поклати шава.

— Няма проблем. Забавлявайте се, аз ще се оправя.

Ерик се изправи и изгледа всички.

— Вие вървете, аз ще остана тук и ще правя компания на Ария.

Но Ария поклати глава в знак на неодобрение.

— Недей, Ерик. Иди и се забавлявай.

Ерик направи физиономия, а Анн и Зейн излязоха. Ерик седна до нея на дивана и я погледна в очите.

— Защо не му каза?

— Да му кажа какво, Ерик? — попита го тя, неразбиращо.

— Че не ти е приятно да оставаш тук сама.

Ария въздъхна силно и отвърна:

— Знаеш ли, не се ядосвам, защото ще ме оставите сама, а защото това е единственото нещо, което не мога да споделя със сестра си и приятелите си. Не мога да се превръщам във вълк и да тичам, защото... съм вампир, а тя върколак.

Ерик се приближи до нея и я прегърна, а това никак не беше на добре, имайки предвид раздвоените ѝ чувства.

— Не съм го изпитвал, но със сигурност и аз щях да се чувствам така. Какво ще кажеш да гледаме някой филм, докато „лапичките“ се върнат. Какво ще кажеш за „Грозната истина“?

— Супер. Обожавам го — каза тя, включи телевизора и ДВД-то и много бързо отиде до кухнята да вземе два пакета пуканки.

— Надявам се да обичаш пуканки.

— И питаш. Давай насам — протегна се той и взе единия пакет. След това седна плътно до нея.

Изгледаха филма, но от другите двама още нямаше и помен. Минута преди да настъпи Новата година, се обърнаха един към друг и той я попита:

— Нали нямаш нищо против да те целуна навръх Новата година. Все пак така повелява традицията.

И питаш, помисли си тя. Целувай колкото искаш. Няма проблем.

Часовникът удари дванадесет и двамата долепиха устните си, наслаждавайки се на целувката, на която оказа се не ѝ липсваше страст.

1 януари 2012 година

00:01 часа

Целувката приключи и те се дръпнаха един от друг. Спогледаха се и този път се нахвърлиха един на друг още по-страстно. Не мислеха за нищо, просто се оставиха на чувствата си. Продължаваха да се целуват и когато Ерик повдигна блузата ѝ и бръкна под нея, тя се опита да го спре с думи.

— Ами Анн и Зейн? Не трябва да го правим — каза накъсано тя, защото той не спираше да я целува.

Той спря за момент само, за да ѝ каже:

— Забрави за тях. Точно сега те не са важни. — Целуна я, но отново спря. — Можеш ли да ни телепортираш?

Когато тя кимна, той буквално ѝ нареди:

— Телепортирай ни в спалнята за гости.

Когато се озоваха там, той нетърпеливо разкъса роклята ѝ и бързо свали собствените си дрехи. Нейното белъо последва неговото, а той се взря в очите ѝ и прошепна с натежал от страст глас:

— Нека да те огледам и да се насладя на формите ти, преди да те вкуся.

Ария не можеше да каже нищо, защото бе тотално погълната от своето желание да бъде с Ерик. Искаше го до такава степен, че бе готова на всичко.

Мъжът я бутна на леглото и се намести върху нея. Няколко мъчителни за Ария минути я обсипваше с целувки и ласки, преди да проникне в нея и двамата да се задвижат в синхрон, споделяйки изпепеляващото ги желание.

Може би заради това, че бяха свръхестествени същества, правиха любов доста продължително. Накрая, задоволени и уморени, двамата заспаха прегърнати.

На сутринта чуха тропане и гласове. Зейн и Анн се прибираха. Ария веднага стана и се облече. Ерик се опита да я спре, но тя вече се беше телепортирала в стаята си.

— Мамка му! Мразя това, колко бързи вампирите — ядоса се той.

А Ария вече бе започнала да събира багажа си. Тогава в стаята ѝ влезе Зейн.

— Малко се поувлякохме със сестра ти. Решихме да ловим бели мечки. Съжалявам, скъпа — каза той и се опита да я целуне, но тя се дръпна.

— Знаеш ли, това между нас не се получава. По-добре да продължим, но отделно. Не сме един за друг и моля те, не се опитвай да ме убедиш да остана. Няма смисъл — продължи задъхано тя и след това изчезна. Беше се телепортирала далеч от него.

Зейн бавно слезе в кухнята, а погледът му излъчваше нещо странно между ярост и удовлетворение.

— Ария ме заряза и си тръгна — изтърси.

Анн и Ерик го погледнаха учудено.

— Но защо? — попита Анн.

— Не сме били един за друг. Това е, но аз си мисля, че има друг. Някак си последните няколко дни бе резервирана и не отвърщаше на ласките ми.

Ерик стана незабавно и си взе сакото.

— Трябва да разберем къде е. Може вече да не сте заедно, но тя все пак е сестра на Анн. Да тръгваме!

— Ако сестра ми иска да бъде намерена, ще я намерите, ако ли не — няма да имате никакъв успех.

Анн се опита да го разубеди.

— Няма значение, аз тръгвам — каза той и излезе през вратата, оставяйки Анн и Зейн сами.

ГЛАВА 4

Ария бе оставила Зейн. *Сестра ѝ бе най-глупавия човек, добре де, вампир на света* — мислеше си Анн. Досега не беше упрекувала сестра си за нищо, но това бе недопустимо. Това бе Зейн все пак, а той бе толкова... толкова готин.

Добре Анн! Спри да гледаш Зейн все едно е изложен на разпродажба — скастри се тя. Но ако той наистина беше за продан, тя нямаше да се поколебае да направи всичко, за да го притежава. *Стига вече* — скастри се отново тя. В следващия миг той я погледна, а в очите му се четеше тъга. Анн толкова много искаше да го прегърне, но не биваше. Трябваше да каже нещо, а не просто да го зяпа така.

— Съжалявам, Зейн, тя беше леко особена напоследък — рече му тя.

— Какво имаш предвид? — попита я той.

— Напоследък тя не беше пила и... — започна тя преди той да я е прекъснал.

— Анн, тя пи от мен точно преди да тръгнем — каза и той.

— Моля?

Тя стана бързо и изпита силно желание да набие сестра си.

— Анн... какво ти става? — попита я той, след като, разбира се, я бе чул да ръмжи.

Упс — помисли си Анн. Нима бе направила това току-що пред него. *Мамка му* — изруга пак наум.

— А нищо — каза тя и се отдалечи от него. — Не ѝ се сърди, моля те!

— Не ѝ се сърдя — натърти на отговора си и тръгна след нея мислейки си: *Искам теб, по дяволите! Нима не виждаш, че си падам по теб?*

— Зейн не говори така, ти я обичаш... — каза му тихо тя.

Боже, колко му бе омръзнало да лъже. Трябваше да каже на Анн какво изпитваше. И вече на глас изтърси:

— Как мога да бъда с теб, ако тя е тук?

— Зейн — прошепна тя и се обърна, а той е оказа плътно до нея.

— Анн — и задъхан от вълнение, той повтори вече по-тихо името ѝ. Ръцете му обвиха тънката ѝ талия, и като я придърпа към себе си, я целуна леко и нежно.

Анн се отдръпна изненадана. Не можеше да причини това на сестра си, нали? Мислите ѝ препускаха бясно през ума ѝ: *Напротив! Можеше, нали Ария бе скъсала с него.*

Успокоена и без угризение на съвестта, Анн се усмихна и поднесе устните си за целувка. Започнала нежно, целувката се превърна в безумно страстна. Зейн вдигна Анн на ръце, като че бе лека като перце, и я отнесе на плота. Постави я внимателно и помилва лицето ѝ.

— Обичам те — каза ѝ той.

С грейнали от щастие и страст очи, Анн го целуна и отвърна:

— И аз те обичам.

Признанието ѝ сякаш взриви Зейн, който започна да я целува като обезумял. Не усетиха как блузата на Анн се озова на пода, последвана от неговите дрехи. Тя се извиваше под ласките му и отвърщаше на целувките му. Страстта им нарастваше и той се погрижи да свали всичко и от нея. Анн усещаше, че постъпва правилно и не съжаляваше. Той я повдигна отново и я понесе към стаята ѝ, без да откъсва устните си от нейните.

Влязоха в стаята. Той я постави леко на леглото и я огледа от глава до пети. Много пъти се бе опитвал да си я представи, но дългите крака, пълните гърди и сладките извивки на тялото ѝ го оставиха без дъх.

— Много си красива — бе единственото нещо, което каза, преди да я вземе. Двамата се оставиха на страстта си, без да се замислят, че има вероятност брат му или сестра ѝ да се върнат.

Приел вълча форма, Ерик тичаше със скоростта на вятъра, като се опитваше да намери вампирката Ария, която така умело му се бе изплъзнала. Като че ли не бяха в изпепеляващите си прегръдки до преди малко. Можеше да усети накъде е поела и за негов късмет, наоколо тя бе единственият вампир.

Докато тичаше обаче, той мислеше за брат си и за Анн. Не знаеше как щеше да реагират те на това, което бяха направили с Ария, но вече беше късно за оправдание, пък и като че ли не му пукаше и не съжаляваше изобщо. Известно време тичаше по слабата миризма останала от нея, докато най-сетне тя се усили и той ускори темпото.

Следата го заведе до градчето и той все още във вълчата си форма навлезе бавно и внимателно в него. Следвайки миризмата ѝ, я откри седнала на една пейка. Няколко минути той просто я наблюдаваше и я поглъщаше с очи. Трябваше да говори с нея и да ѝ каже какво изпитва. Прие човешкия си образ и тръгна решително. Погълната от мислите си, тя все още не го забелязваше.

— Ария — произнесе тихо той, а тя подскочи.

— Ерик — рече бързо тя.

— Може ли да поговорим? — попита той.

— Не — каза тя и стана. — Мисля, че няма за какво.

— Има... за снощи, за нас... — започна той.

— Няма нас, не мога да бъда с теб. Ти си гаджето на сестра ми — рече бързо тя.

— Ария моля те... аз... — Ерик не можа да довърши, защото тя го спря.

— Довиждане, Ерик — скочи тя от пейката и тръгна бързо, без нито веднъж да се обърне.

Ерик я гледаше как се отдалечава, искаше му се да я спре, но знаеше, че тя няма да му позволи да го направи. Той стоя дълго там, след като тя изчезна и не можеше да мръдне. По някое време обаче осъзна, че тя няма да се върне и просто си тръгна. Скри се в едно паркче и отново се превърна във вълк. Имаше нужда да потича.

Никой не забеляза сивия вълк, който бягаше толкова бързо, сякаш от това зависеше живота му. Време беше да се срещне с брат си и с Анн. Трябваше да се раздели с Анн, просто не можеше да продължава така. Отдавна не искаше да е с нея. А колкото до Зейн — не се знаеше какво щеше да направи брат му. Но само едно му бе известно — че нямаше да е приятно.

— Пусни ме! — каза през смях Анн на Зейн, който очевидно бе решил, че двамата не трябва да се разделят или да се обличат.

— Не! — прегърна я по-здраво той и я целуна.

— Зейн... — започна тя, но чу как входната врата се отваря. Супер, сигурно бяха Ерик, или Ария.

— Зейн... Анн — чу се гласа на Ерик.

— По дяволите! — изруга Анн и бързо започна да се облича.

Зейн бе по-бърз, изчака я и след малко двамата слизаха ръка за ръка към мястото, където бе Ерик. Анн се опита да се отскубне от Зейн, но той не ѝ позволи. Целувайки се за последно двамата влязоха в стаята, където бе Ерик. Виждайки ги хванати за ръка, първоначално пребледня от изненада, но в следващия момент всичко му се изясни.

— Какво става тук? — въпреки това попита той гледайки ги, или по-точно гледайки брат си.

Зейн го погледна сериозно и единственото, което успя да каже бе:

— Братле, обичам я! Съжалявам!

— И сте правили...? — продължи да пита Ерик.

— Братко, няма да се обясняваме затова — отвърна с твърд тон Зейн.

— Ерик... — виновно се обади и Анн.

— Не се притеснявай, Анн — вече усмихвайки се, рече Ерик. — Радвам се, че най-накрая сте заедно.

— Какво се случи с Ария? — попита го Анн.

— Това е трудно за обяснение — отвърна Ерик.

ГЛАВА 5

Избягвайки всякакви подробности, Ерик разказа на Анн и Зейн за случилото се между него и Ария. Те го слушаха зяпнали и не вярваха на ушите си.

Но едва когато отиде в стаята, където се бе случило всичко, му стана ясно какво е това между тях. Взе възглавницата и я допря до устните си. Все още се долавяше ароматът ѝ на магнолия. Толкова опияняващ и нежен.

Спомни си думите ѝ. Та той вече не беше гадже на сестра ѝ. Не си го бяха казали официално, но съдейки по позата, в която бе заварил нея и брат си, явно тя предпочиташе повече Зейн, отколкото него. Това се казваше игра на съдбата, и то опасна. Брат му предпочиташе Анн, а по всичко изглеждаше и тя него. Събра багажа си и се насочи към изхода. На излизане се обърна и каза:

— Местя се в апартамента. Така че цялата къща е за теб. Може дори да вземеш Анн — и излезе.

Двамата с Анн се спогледаха, а Зейн вдигна вежда.

— Предложението му никак не е за изпускане. Какво ще кажеш? Ти и аз да живеем заедно. Знам, че за теб може би е прекалено рано, но какво пък. Аз искам да си винаги до мен... — при тези думи я придърпа към себе си и я прегъна — ... и имам чувството, че и ти искаш същото, така ли е, сладурче?

Анн го целуна нежно по устните. Той, обаче, продължаваше да я гледа настойчиво, изисквайки отговор.

— Искан ли питане — най-накрая отвърна тя.

Ария се разхождаше по плажа в Маями. Не бе идвала тук откакто бе дете. Този плаж бе единственото място, където можеше да остане сама със себе си. Далеч от семейството си и най-вече от сестра си. Не че не я обичаше, обожаваше я, но понякога ѝ се искаше да не бяха

толкова еднакви. Еднаква физика, еднаква коса, само очите им се различаваха.

И точно в този момент се замисли, че заради сестра си може би сега се отказваше от мъжа на живота си. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но все пак само на това място можеше да си позволи да плаче. Бе сама и никой не я виждаше. И тогава Ария даде глас на мъката си.

Когато хлипанията свършиха и тя извади телефона си. Набра номера на майка си и зачака отговор от другата страна. След петото позвъняване, майка ѝ вдигна.

— Да, мила — рече тя. — Какво има?

Ария се стегна, за да не долови майка ѝ леко треперещия ѝ глас.

— Нищо, мамо. Просто исках да ти кажа, че се изнасям от къщи. Отивам в апартамента на леля, който ми завеща, преди да напусне града и искам да се преместя там. И преди да ми кажеш, че съм прекалено млада, нека ти напомня, че съм на двадесет и три години и ако искаш да се оправям сама в живота е време да спреш да бдиш над мен като орлица.

Майка ѝ въздъхна шумно.

— Нямаше да ти забраня. Както решиш! Само ми позволи да те навестявам от време на време... разбира се, че ще се обаждам предварително.

— Благодаря ти, мамо. Вече си преместих там багажа и се настаних. Ще се чуем утре, става ли? Обичам те — каза тя и след като майка ѝ, ѝ отвърна, натисна бутончето с червената слушалка.

Постоя така още няколко минути преди да се телепортира в новия си дом. Завари го така, както леля ѝ Рита го бе оставила. Дори още ухаеше на нея. Отиде в единствената спалня и започна да подрежда багажа си.

После приготви ваната и се опусна в топлата вода. Прекара там повече от час и вече чиста и ухаеща на парфюм, нахлузи копринената си нощница и си легна. Сънят дойде бързо след натоварения ѝ ден.

На сутринта се събуди все едно не бе спала. Бе отново капнала от умора, без да знае защо. Може би стресът ѝ беше дошъл прекалено много. Опита се отново да заспи, но не се получи. Заболя я главата и тогава стана и се облече. Отиде до хладилника за мляко, за да си направи кафе. Да, но хладилникът беше празен, което значеше, че трябва да купи. Взе ключовете от дома си и тези от колата и излезе.

Докато се обръщаше към стълбите се блъсна в някого. Като се окопоти се загледа в красивия мъж, който ѝ подаваше ключовете.

— Съжалявам — каза тя, леко накъсано. — Не ви видях.

— Не съм толкова незабележим, но няма проблем. Случва се и мисля, че тези са ваши — отвърна ѝ той, подавайки ѝ ключовете.

— Благодаря — отвърна и едва тогава видя, че беше бутнала и разляла кафето му по пода.

— Май трябва да ви се реванширам — извинително се усмихна Ария и започна да търси портфейла си.

Той я спря с усмивка.

— Какво ще кажете да ме заведете на кафе. Току-виж, може аз да ви черпя нещо — гледаше я изучаващо право в очите. Неговите бяха сини като океана и контрастираха на гарваново черната му коса. Устните му бяха плътни, с едва загатната усмивка в ъгълчетата. *Боже какъв красив екземпляр, помисли си тя, почти като Ерик. Да, пак този Ерик.*

Тогава осъзна, че това бе начин да се откъсне от мислите за Ерик, Зейн и сестра си. Да се разнообрази.

— Съгласна съм, но съм нова в квартала и не знам къде да отидем — усмихна се притеснено тя.

— Аз ще съм вашият гид, съседке. Да вървим, мадмоазел. Александър, приятно ми е.

— Моля? — попита тя, но веднага осъзна, че това бе името му. — Приятно ми е Алекс, аз съм Ария.

— Удоволствието е изцяло мое — усмихна се той и добави: — Името ми звучи страхотно, когато го изговаряш ти!

В същото време Анн бе седнала на дивана у дома си, до нея бе Зейн, а срещу тях родителите ѝ. Погледът на баща ѝ я караше да изтръпва — той гледаше ледено Зейн. Нямахте как да не го прави — все пак тя се местеше при него. От друга страна майка ѝ гледаше одобрително и Анн знаеше защо. Това беше Зейн, а той изглеждаше страхотно.

Разговорът бе кратък и не особено приятен. Анн хвана Зейн за ръка и го отведе в стаята си. Там двамата събраха багажа ѝ и след като се сбогуваха, тръгнаха към къщата му. Тя разбира се знаеше, че Ерик

не е там. Бе се изнесъл, както бе заявил. Сестра ѝ сега живееше в апартамента на леля им. Анн все още бе тъжна заради начина, по който свършиха нещата между Ария и Ерик, но тайно се надяваше някой ден те да се съберат.

Докато мислеше за тези неща Зейн паркира колата пред новия ѝ дом. Анн не бе мислила дълго, когато Зейн я бе попитал дали иска да се премести при него. Веднага бе казала „да“. Искаше да прекара живота си с него, а вече нищо не им пречеше.

Зейн пренесе багажа ѝ, а тя разгледа къщата и общата им стая. Да, трябваше да научи Зейн на ред. Или по-скоро предстоеше му цялостно превъзпитание, но прекалено много го обичаше, за да започне от сега.

Тя подреди багажа си и тръгна да търси Зейн. В един момент обаче погледът ѝ се спря на една снимка. Странно, в цялата къща не бе виждала друга досега. Тя взе снимката и се загледа. На нея бе Зейн с някакъв мъж, който тя с чиста съвест можеше да определи като много красив със сините му очи и гарваново черна коса. Гледаше снимката и се чудеше кой ли е той. Тогава Зейн се появи отнякъде и я прегърна, целувайки я по главата.

— Как си... — започна той. — О-о, гледаш тази снимка.

— Кой е този, Зейн? — попита сериозно тя.

Зейн взе снимката, погледна я и се усмихна.

— По-големият ми брат, Александър.

— Защо никога не сте го споменавали? — попита го тя.

— Той... е нещо, за което не говорим. Не се разбираме много-много, но ако някой ден се запознаете, знай, че е вампир и като характер е ужасно сходен с този на Ерик.

— Съжалявам, скъпи — каза тя и го целуна.

— Няма проблем, искаш ли да ти покажа няколко интересни въглчета, за... — спря той.

— Това май ще бъде доста интересно. — Тя извъртя дяволито очи и му подаде ръката си. — Води ме!

Той хвана нежно ръката ѝ, придърпа я към себе си и започна да я целува страстно.

ГЛАВА 6

Алекс поведе Ария към едно от местните кафенета. Той го харесваше, а и мислеше, че ще е и по нейния вкус. Двамата седнаха на една от отдалечените маси в края на кафенето и сервитьорът дойде веднага. Алекс изчака Ария да поръча каквото иска.

— Лате с вкус на лешник — каза тихо тя.

— Мляко с нес — каза той.

Момчето записа поръчките им и изчезна. Докато го чакаха да се върне той я гледаше, по-скоро я изпиваше с очи. Ария от своя страна се усмихваше малко смутено, но също го изучаваше с лукав поглед. Не разговаряха, докато момчето се върна и донесе кафетата им.

— Е, Ария, от кога си тук — попита я Алекс.

За момент в очите на Ария се появи тъга, която той не можеше да си обясни.

— От вчера, всъщност — каза тя и се засмя. — И веднага се сблъсках със съсед, за което пак се извинявам.

— И аз пак ти казвам, че няма проблем. Все пак не ми се случва често красива жена да ме помоли да ѝ бъда гид.

— Благодаря и наистина се радвам, че ще ме разведеш.

Тя не се притесняваше, че не го познава. Гледайки го, седнал срещу нея, имаше чувството, че може да му се довери напълно.

— А защо се премести? — продължи с въпросите той.

— Аз... — започна тя загледана в чашата си.

— Ако искаш не споделяй, не си длъжна — рече успокоително той.

— Не, аз... да кажем, че исках промяна, а и вече съм голяма и исках да се отделия от сестра си и родителите си — отвърна тя.

— Имаш сестра? — попита учудено той.

— Да, близначка.

— Тогава трябва да внимавам на коя се натъквам из блока.

— Спокойно, тя е със зелени очи.

— Значи няма да ми хареса.

— Защо? — попита объркано тя.

— Защото няма твоите очи — отвърна спокойно той.

Добре, Ария, не се изчервяваш нали? О не, правеше го. Как можеше вампир да се изчервява! Спри се Ария!

— Благодаря отново за комплимента.

— Истината — коригира я той.

— А ти, от кога си тук? — попита тя.

Александър се замисли за дълго и тя започна да се чуди дали изобщо ще ѝ отговори. Ария се канеше да го попита за нещо друго, но той започна:

— Израснал съм тук. Когато пораснах, обаче, заминах, имах нужна от промяна и се върнах горе-долу преди около месец.

— Радвам се, че си го направил — каза честно тя.

— И аз — отвърна ѝ той, като ѝ намигна.

— Разкажи ми нещо за себе си, Ария?

— На 23 години съм. Израснала съм в този град, родителите ми са страхотни, само че са като орли. Докато растяхме доста ни пазеха, мен и сестра ми, но вече край.

— Имаш ли си някой? — бързо попита той.

Ария веднага разбра какво я питаше той. Тя веднага си представи Ерик, а от образа му в съзнанието ѝ сърцето я болеше. Но това, което най-много я нараняваше бе, че мъжът, който обичаше тя, бе със сестра ѝ.

— Сама, а ти?

— Същото положение — отвърна ѝ той.

— Разкажи ми за себе си, Алекс — каза на свой ред тя.

— Аз съм на 28 години, и както казах преди малко, от тук съм. Имам двама братя, които не ти трябва да познаваш. Доста сме различни и никак не се разбираме, не знаят, че съм в града, а и не мисля, че биха искали. Както казах — много сме различни.

Тъгата в гласа му бе ясно изразена.

— Съжалявам, Алекс!

— Недей, отдавна свикнах с това.

В тази момент кафенето бе оглушено от мелодията на мобилен телефон, а Ария веднага започна да рови из чантата си. Да, беше нейният. Алекс се облегна на стола и зачака тя да отговори на обаждането. Няколко секунди по-късно тя още търсеше телефона, но

когато го намери направи нещо, което го учуди. Вместо да отговори, тя затвори и отново го прибра в чантата.

— Така, докъде бяхме стигнали? — попита тя с усмивка.

Александър също се усмихна и двамата продължиха разговора си. И на двамата им харесваше да са там с другия.

Побъбриха още няколко минути докато изпиха кафетата си и се разделиха. Преди да тръгне, той се поклони галантно и целуна ръката ѝ. Ария отиде до магазина, мислейки си дали това бе начин да я вкара в леглото си, или той просто бе такъв. Щеше да разбере, тъй като имаха уговорка да се видят вечерта за по едно питие.

Анн се бе сгушила в Зейн и прокарваше пръсти по запотените му стегнати и мускулести гърди. Той ръмжеше тихо всеки път, когато тя го докосваше на различно място. За част от секундата я обърна и се намести над нея.

— Много добре знаеш до какво води това. Явно си го просиш — и с едно рязко движение проникна в нея. Тя се не възпротиви, а заби ноктите си в гърба му до кръв. Не ѝ пукаше, за нея бе важен този момент, момента, в който правеше любов с мъжа на живота си.

Отдаде се изцяло на изживяването със Зейн. След няколко часа страстите бяха поутихнали и в къщата бе много тихо.

Ерик отвори входната врата и ченето му увисна до земята. Меко казано, дома му приличаше на кочина. Знаеше, че брат му е прасе, но чак толкова. Наведе се и забеляза, че на земята имаше използван презерватив. Майко мила! Поогледа се още малко и се зачуди какво ли още ще открие, но реши да не проверява. Развратникът да прави каквото иска и най-вече да оправя когото си иска.

— Охо, братле! — чу брат си да буботи зад него. — Не знаех, че ще идваш. Иначе щях да поизчистя.

Ерик му хвърли кос поглед и поклати осъдително глава, като видя, че е гол.

— Вярваш ли си? Брат ми, знам, че си падаш по мен, ама днес не съм в настроение... какво използваха жените. А да, боли ме главата.

— Да ти го начукам! — озъби му се Зейн злобно.

— Зейн, недей да използваш такива изрази, докато си гол. Може да създадеш погрешно впечатление. — И Ерик се засмя иронично.

Тогава с цялата си прелест в кухнята влезе Анна, в халата на Зейн. Бе ясно вече с кого бе правел гимнастика брат му. Идилия. С бившата му.

Като видя Ерик, Анна се скова. Поне един човек със скрупули, помисли си Ерик. Срамуваше се. Колко сладко! Но тя бързо се окопити и го поздрави. После отиде при Зейн и го целуна страстно, захапвайки долната му устна.

— Къде беше? Събудих се и те нямаше в леглото — прошепна в ухото му, надявайки се Ерик да не чуе. Каква заблуда?!

— Дойдох до кухнята да се заредя, за да съм готов за теб — отвърна и като я хвана за дупето я притисна силно към себе си. Анна се изкикоти, отблъсна го на шега и се качи на бегом към спалнята.

Ерик се обърна към брат си и го попита:

— Само ми кажи, че не сте го правили в моята стая?

Зейн кимна, а Ерик успокоен продължи.

— Имам нужда от помощта ти — каза той и извади един плик от вътрешния джоб на якето си. — Вътре е описано всичко. Чакай ме там в девет. И моля те не закъснявай, братле. Разбрахме ли се?

Зейн се приближи до брат си и го потупа по рамото.

— За теб винаги. Разчитай на мен!

Ерик кимна и погледна нагоре по стълбите, където бе изчезнала Анна.

— Тръгвай. Мисля, че те чакат в леглото. Не я карай да чака дълго.

В очите на Зейн заблещукаха искри.

— След като ми нареждаш, отивам.

ГЛАВА 7

Ария се прибра все още мислейки за Александър. Искаше ѝ се да го види отново ѝ най-накрая може би щеше да забрави за Ерик. Александър ѝ се струваше подходящ за това. Тя започна да се подготвя за вечерята им. За начало отиде до големия си гардероб и започна да преглежда роклите си. Имаше една идеална — дълга, черна с леко отворен гръб и деколте. Изкъпа се и започна се гримира, като вдигна косата си на кок.

Малко по-късно бе готова и зачака Алекс.

Той бе точен.

— Здравей — каза тя, като отвори вратата.

Алекс изглеждаше страхотно в стилното си вечерно облекло. Ария не знаеше какво да каже. Той просто ѝ пречеше да мисли.

— Здравсти — измъкна я той от неудобната пауза и ѝ намигна.

— Да вървим.

Тя му се усмихна и хвана ръката му.

— Хайде.

Александър не можеше да откъсне поглед от Ария и не спираше да я гледа. Тя беше толкова красива с тази рокля и тъмен грим, с косата оформена на изискан кок. Изглеждаше превъзходно, но и той не се бе съмнявал в това.

Стигнаха до колата му, той галантно отвори вратата откъм нейната страна и я настани. Потеглиха към ресторанта, без да разговарят.

Изненада се, когато спряха пред един доста луксозен ресторант. Но изненадите не свършваха до тук — вътре беше само персоналът. На голяма маса в средата на ресторанта бе сервирано за двама.

— Не ми казвай, че... — започна тя.

— Да, само за нас е, единствено за теб и мен — рече тихо той.

— Страхотно е, Алекс!

Очите ѝ грееха, а тя не подозираше колко му бе приятно, че тя реагира така.

— И ти си страхотна — отвърна ѝ той.

— Алекс аз... — започна тя.

— Искаш ли да седнем?

Алекс мина зад нея и учтиво дръпна стола ѝ, за да седне.

— Разбира се.

Двамата се настаниха и си поръчаха вечеря от менюто. Когато сервитьорката донесе поръчката им, известно време те се храниха мълчаливо на фона на тиха музика. Някъде, скрит зад завесите свиреше оркестър. Осветлението беше приглушено, но точно където седеше Ария кристален полилей хвърляше отблясъци подчертаващи нейната красота. Цялата обстановка беше много романтична.

Пръв наруши мълчанието Алекс и скоро разговорът им стана лек, преминавайки от една тема на друга. Ария си мислеше колко лесно бе да се говори с него и колко много ѝ напомняше за Ерик. Вечерята мина много добре и след като Алекс плати сметката, се запътиха към новия клуб „Виагра“, който отваряше днес.

— „Виагра“? — попита го тя. — Доста интересно име за клуб. Да не би днес промоцията да е шише уиски и кутийка виагра?

Алек само се усмихна и я въведе в клуба. От далече си личеше, че за направата му бяха пръснати доста пари, а в момента и самите клиенти също пръскаха доста пари. Беше наистина страхотно и предразполагащо. Двамата с Ария се настаниха в едно сепаре и си поръчаха напитки.

Коктейлите им вече бяха на масата, когато зазвуча балада. Алекс използва момента, за да я покани на танц. Прегръдката им бе много плътна. Ария бе положила глава на гърдите му и усещаше пулса и дишането му. Подозрително следващите три парчета отново бяха балади.

— Намирисва ми на нещо гнило — каза тя тихо в ухото му. — Да не си подкупил някого, за да пуска само балади?

Александър се усмихна и отвърна:

— Хвана ме. Платих му малко, но си заслужава — и я притисна малко по-силно. — Танцуваш невероятно.

— Благодаря, и ти не си за изхвърляне — рече тя и се усмихна лукаво.

Потанцуваха още малко, и точно когато се бяха запътили към местата си, някой дръпна Ария за ръката. Боже мили, това бе Ерик.

Какво, по дяволите, правеше тук?

— Ти идваш с мен! — заповяда ѝ той. — Стой далече от нея! — обърна се той към Алекс. — Тя е моя!

Алекс не можеше да изтърпи това и се нахвърли върху Ерик. Двамата започнаха да се бият ожесточено. Раздаваха си юмруци без почивка. Ария си помисли, че гардовете ще дойдат скоро, но никой не дойде. Помисли, дали тя да не се опита да ги спре, но рискуваше много, все пак в тази дискотека имаше и хора, и щеше да е много странно, ако изкара зъбки и започне да съска.

След като изпотрошиха почти всичко в клуба и двамата се умориха, Ерик внезапно си тръгна. Гледаше я виновно и някак си странно, но тя така и не успя да разбере защо. В главата ѝ цареше ужасна бъркотия. Нещо силно я тревожеше. Отиде при Алекс, който бе седнал на един от малкото здрави столове.

— Добре ли си? — попита го тя, в гласа ѝ се усещаше загриженост.

— Бил съм и по-зле — отвърна ѝ той, като попиваше кръвта от устните си със снежнобяла кърпичка.

Тя му се усмихна мило и леко сконфузена. Нали все пак Ерик го бе нападнал.

— Убедена съм. Хайде, да тръгваме. Трябва някой да почисти раните ти.

Тя го хавана за ръката и без никой да ги види, ги телепортира в дома ѝ.

Анн стоеше в огромната къща на Зейн. Не, не неговата къща — поправи се тя, а тяхната къща. Зейн все още го нямаше и тя започна да се притеснява. Все пак ѝ бе казал, че няма да се бави. *Какво ли крояха с Ерик?* — мислеше си тя. — *И какво ли имаше в плика, който Ерик бе дал на Зейн?* — чудеше се тя, когато го бе попитала за въпросния плик, той бе казал, че е адрес на ново жилище за тях двамата. Да, бе да. Тя нямаше да остави нещата така. Точно тогава пред къщата паркира кола и Анн предусети, че това е Зейн. Бързо отвори вратата, а той изглеждаше разтревожен.

Тя го прегърна леко и го целуна.

— Какво ти е, скъпи? — попита го тя.

Той се отдръпна леко и се усмихна, но в очите му се четеше съжаление.

— Нищо, мила, добре съм. Хайде да влизаме, а?

— Разбира се — каза тя и го прегърна.

Зейн не изпускаше от поглед Анн, тя бе толкова красива и вече бе негова. Искаше му се да ѝ разкаже всичко, но не можеше. Бе обещал на брат си, че ще му помогне. Само се надяваше делата на брат му да не съсипят неговия живот с Анн.

Тя го прегърна още по-силно и го целуна, а той се опита да не покаже колко го боли. Анн не виждаше колко бе наранен, което и не трябваше да вижда, за да може той да запази тайните на брат си. Отговори на целувката ѝ и я поведе към стаята им. Тази вечер щяха само да спят. Той имаше нужда да легне и тялото му да си почине.

Анн виждаше, че нещо притесняваше Зейн, но не го попита какво. Просто го прегърна и трудно заспа напълно сигурна, че нещо не е наред.

Алекс гледеше Ария учудено, объркан от последните ѝ действия. Но самата тя не съзнаваше какво върши. Просто взе аптекката си и започна да промива раните му. Бе доста пострадал. Но умът ѝ бе зает с мисли за Ерик. И той бе пострадал порядъчно. Кой ли ще се погрижи за него, милия?

— Нали знаеш какво правиш? — попита я Алекс.

— Не се притеснявай. Все пак съм д-р Ария Дейвис — успокои го доста мило тя. — Не мърдай! — скара му се тя, когато той се дръпна назад. — Нали си вампир, защо не се лекуваш? — попита го тя.

— Не съм се хранил от няколко дни — бе отговорът му.

Тя стана и отиде до кухнята.

— Мисля, че имам малко кръв тук. Изчакай! — извика му тя от там. Срязва ръката си, остави няколко секунди течността да се стича в чаша, след което раната се затвори и тя отиде при него. Подаде му чашата и той погълна течността за секунди.

— Благодаря ти — рече ѝ той, с леко дрезгав глас.

Ария забеляза, че раните му започнаха да се затварят полека. Някои, обаче, се нуждаеха, все пак, от превръзка и тя му нареди да легне, за да го превърже, Алекс я наблюдаваше през спуснатите си

клепки колко умело действаше, но когато тя свърши с превръзките, той се престори на заспал.

Умората и силните емоции от изминалия ден я победиха и тя също си легна. След минути спеше дълбоко. Алекс изчака малко, преди да извади телефона си. Набра един номер и зачака.

— Благодаря ти! — изрече той, когато от другата страна се чу глас.

— Няма защо — отвърна другия мъж и затвори.

На сутринта Ария се събуди от целувки. Някой я целуваше много нежно. Усещаше аромата на Ерик. Боже мили, може би сънуваше, но бе толкова истинско. Отвори очи и видя, че не Ерик я целуваше. Беше Алекс.

Тя скочи като ужилена.

— Какво има? — стъписа се Алекс от реакцията ѝ.

— Не, това няма да се получи. Колкото и да ми се иска. Няма да се получи — говореше бързо тя.

— Кое няма да се получи, Ария? — попита я той, но май знаеше отговора.

— Аз и ти! Няма да се получи! — Гласът ѝ трепереше. — Така че по-добре да не продължаваме.

И тя се запъти към кухнята.

— Обясни ми, защо? — настоя той. — Поне ми дай причина, мамка му!

Отговорът, който последва, бе много неочакван.

— Обичам друг. Казва се Ерик и е гадже на сестра ми. Не можем да сме заедно, защото така наранявам не само себе си, но и теб. Не мога да бъда с човек, когото не обичам. И ти не можеш да бъдеш с жена, чието сърце принадлежи на друг. Така че е по-добре всеки да поеме по своя път.

При тези думи краката на Алекс се подкосиха. Нямаше да стане и по този начин. Явно бе дошъл моментът на истината. Много бързо се придвижи до нея и я притисна към стената и... смени лика си. Сега пред нея не бе Алекс, а Ерик... или Зейн. Един от двамата.

— Какво, по... — понечи да каже тя, но той притисна устни към нейните и я целуна, както само Ерик можеше.

После прошепна в ухото ѝ:

— Аз съм този, с когото преспа на хижата. Този, когото познаваш като Ерик.

— Не, това не може да е истина. Ти не си Ерик, а Алекс. Ти... — опита се да каже тя, но си спомни, че никога не му бе казвала, че е преспала с Ерик и то на хижа. — ... от къде знаеш, че... — тя си спомни колко пъти се бе сещала за Ерик, докато бе с Алекс, когато всяко движение или дума на Алекс ѝ напомняше за Рик. — Наистина ли си ти? — попита го все още невярващо тя, а гласа ѝ бе толкова слаб и немощен.

— Да, миличка — каза той и я целуна.

Тя се дръпна рязко.

— Ами сестра ми, та нали вие сте заедно!

Алекс, тоест Рик, ѝ се усмихна и отвърна:

— Тя е със Зейн.

— Сериозно ли... — чудеше се как ли да го нарече. — ... сестра ми е с брат ти?

Той кимна и отново я целуна.

— Трябва да ти разкажа всичко, нали?

Тя кимна.

— Казвам се Александър дел Монте, на 28 години съм. Да, брат съм на Зейн и на Ерик. По-големият им брат. Но Ерик ни напусна, когато беше на 17 и оттогава не сме го виждали. Всяка година на деня, в който той ни напусна, аз приемам неговия лик, за да си го спомняме. Независимо, че ни заряза, все пак ни е брат. На един такъв ден се срещнахме с теб и сестра ти в дискотеката и след като вече ме бе видяла така, нямаше как да си върна външния вид. Поне не и когато бях около вас двете. С времето се влюбих в теб, а не в сестра ти, но не можех да я оставя просто така.

Ария слушаше историята му и парченцата от пъзела започнаха да се подреждат, нещата придобиваха смисъл.

— И ти си вампир, който може да си сменя лика. А братята ти са шифтъри.

— Да, майка ми е шифтър, а баща ми — вампир, но явно съм взел повече вампирски гени, а братята ми са изцяло шифтъри.

Ария бавно започна да осъзнава всичко и без да каже дума целуна Алекс. Целувките ѝ бяха нежни, но изискващи. Желаше този

мъж още от деня, в които за пръв път го бе срещнала. И сега, най-накрая можеше да бъде с него. И нямаше да губи и минута повече.

Алекс знаеше какво ще последва и нямаше нищо против. Раните му бяха заздравели и нищо не му пречеше да се наслади на Ария.

Вдигна я на ръце и я отнесе обратно в спалнята. Бавно, много бавно свали, както своите, така и нейните дрехи. Не бързаха за никъде, имаха цялото време на света. Този път щеше да я люби бавно и сладострастно, щеше да се наслади на всяка секунда с нея. Не помнеха колко пъти се любиха, но накрая се бяха сгушили един в друг. Тя лежеше на гърдите му, я той бе вплел пръсти в косата ѝ и си играеше с нея. От време на време вдишваше шумно, за да поеме аромата ѝ, но този път не усещаше само нейния, а и своя. Уханията им се бяха смесили и това бе толкова възбуждащо. Надигна се и отново започна да я целува, но тогава се позвъни на вратата. Алекс мислеше да го игнорира, но гостът не се отказваше. Алекс стана, обу дънките си и се насочи към входната врата.

ГЛАВА 8

Александър отвори със сърдито лице входната врата и целият пребледня. На вратата бяха не кои да е, а брат му и неговото гадже. Тя го гледаше странно, а Зейн бе бял като платно. Май бе дошъл денят на истината за всички.

Добре, сега вече никой не знаеше какво ще стане. Едно беше сигурно. Анн нямаше да реагира толкова добре на предстоящите разкрития.

— Ти не си ли...? — попита едвам Анн, гледайки го.

— Кой е скъпи? — извика Ария от спалнята.

— Ария! — на свой ред извика Анн.

— Анн! — и Ария вече бе до вратата.

Двете се прегърнаха силно и влязоха вътре. Зейн, все още пребледнял гледаше Александър, който го потупа по гърба съчувстващо. Хванала Анн за ръка, Ария я поведе към кухнята. Трябваше да ѝ обясни какво бе станало с нея и трябваше да разкрие истинската самоличност на Ерик. Двете оставиха момчетата и се затвориха в кухнята.

Вече там, Анн се спря и я изгледа с поглед, който казваше: „Какво си направила?“.

— Ария, я ми обясни защо си с по-големия брат на Ерик и Зейн.

Ария я изгледа и се намръщи.

— Значи си знаела? — попита я остро тя.

— Какво да съм знаела? — объркано попита Анн.

— Че Ерик всъщност е Александър.

— Моля? — рече невярващо Анн.

Ария не можеше да повярва, че Зейн не бе казал на сестра ѝ за малката игра, която са спретнали двамата с брат му. Но тогава от къде знаеше Анн за Алекс.

— Александър е Ерик. Денят, в който ги видяхме в дискотеката, помниш ли... — Анн гледаше невярващо, но кимна и Ария продължи.
— Тогава Алекс временно се е превърнал в брат си Ерик, истинският

близък на Зейн, който ги е напуснал. Това им е нещо като традиция, за да не го забравят.

— Значи Зейн и Ерик... т.е. Александър...

— Да, те не са близнаци.

— Аз...

— Анн, добре ли си? — попита притеснено Ария.

— Ще изляза да се разходя — бе единственото, което отвърна тя.

Тръгна към вратата, а там, гледайки я притеснено я чакаше Зейн. Но тя просто трябваше да излезе и да осмисли наученото. Той се приближи бавно до нея. Тогава тя вдигна ръка и гневно го зашлеви. Звучният шамар обаче не ѝ бе достатъчен. Все още бясна на Зейн, тя затръшна силно вратата и вече крачеше с бясна скорост. Не можеше да повярва, че той я бе лъгал и че тя му бе повярвала. Радваше се за сестра си, че с Ерик... проклетие, с Александър са заедно, но просто я болеше от лъжите, които Зейн ѝ бе наговорил. И точно тогава, вървейки потънала в мислите си за него реши, че нямаше да се получи, нямаше да може повече да му вярва.

Ария бързо влезе в стаята, в която бяха Алекс и Зейн, но от сестра ѝ нямаше и следа. Зейн изглеждаше ужасно, а на лицето на Алекс бе изписано съжаление и вина. Да, тя знаеше, че не му е приятно да вижда как заради него най-близките му страдат.

Ария се приближи до Зейн и съчувствено го прегърна. Знаеше, че го боли, но същото важеше и за Алекс. После, тя се облече набързо и целувайки бегло Алекс, излезе да търси сестра си.

Навън бе студено и мрачно, затова Ария първо провери любимите места на сестра си, но я нямаше никъде. Притеснена се замисли къде ли би могла да отиде. И да, не бе търсила на правилното място, единственото, което им предоставяше сигурност.

Незабавно се телепортира пред къщата на родителите им. Усетът ѝ подсказа, че ги няма — вероятно бяха на поредния им меден месец. Кой ли беше? Но това в момента нямаше значение. Влезе тихо и видя Анн, която беше седнала на един от диваните. Бе обхванала с ръце краката си. Бавно и много тихо тя седна до сестра си и я прегърна.

— Сама ли си? — попита тихо Анн.

— Да. Защо?

Ария чувстваше болката на сестра си и искаше да направи каквото и да е, но поне да я намали.

Анн се обърна и изгледа Ария, а в очите ѝ се четеше нещо, което никога не бе виждала там.

— Зейн не е тук, нали? — тихо попита тя.

— Не, не е — отговори Ария.

— Радвам се, кажи му, да не идва тук.

— Анн...

— Кажи ми истината.

— Добре... Александър и Зейн са имали брат. Той е бил истинският близък на Зейн, но ги е напуснал. Когато е станало това, Зейн не е бил много добре. Предполагам, че е бил жестоко наранен от случилото се и е изпаднал в дълбока депресия. От тогава, всяка година в деня на изчезването му, Алекс приема образа на брат им. Това за тях е нещо като възпоминание, което предотвратява нов пристъп на депресия при Зейн. Както вече знаеш, казвал се е Ерик. При срещата ни с тях в дискотеката, Алекс е бил в образа на Ерик, защото това е бил деня, в който ги е напуснал. Тогава не са и предполагали как ще се развият нещата между тях и нас, а когато взаимоотношенията ни се задълбочиха и се появиха чувства, те вече не са могли да ни кажат истината без проблеми. Страхували са се и не са знаели как да ни я съобщят, без да ни наранят.

— Имаше снимка на Зейн и Александър в дома им, а той ми каза, че това е другият им брат, който ги е напуснал. Тогава можеше да ми каже истината, но той ме излъга, Ария...

— Знам, но ще му простиш, нали все пак го обичаш — успокоително каза тя.

— Дори да го обичам, няма да се върна при него. Защо ме излъга? Никога! — хлипаше Анн.

Стана и бавно се приближи до прозореца. Без да поглежда Ария, със задавен от сълзите глас, ѝ поръча:

— Върви и му кажи да не идва да ме търси. Да ме забрави и никога повече да не ме търси. Всичко приключи!

— Анн... — умоляващо започна Ария.

— Ария, върви и ме остави сама!

— Анн... — започна отново Ария.

— Ще ти се обадя, когато се съвзема, за да поговорим пак — бе единственото, което каза тя и се качи в старата си стая.

Ария гледаше как сестра ѝ изчезва по стълбите, и не можеше да повярва, че няма как да ѝ помогне. Добре знаеше, че Анн няма да ѝ го позволи, затова незабавно се телепортира при Зейн и Алекс. Знаеше, че я чакат с надежда нещата да се оправят. Но тя се усмихна тъжно на Зейн.

— Съжалявам, Зейн! Анн каза, че това е краят между вас.

Зейн се изправи и излезе от стаята, а Алекс го погледна с болка в очите.

— Ще говоря с него — и тръгна след брат си.

Ария не знаеше какво ще стане сега. Най-тъжното беше, че доколкото познаваше сестра си, тя никога нямаше да промени решението си. И колкото и да се обичаха Зейн и Анн, може би никога нямаше да се съберат.

Няколко дни Зейн не се обаждаше на позвъняванията им. Бе ги помолил да го оставят няколко дни сам. Но отсъствието му ги безпокоеше. След като отново не отговори на упоритото му звънене по телефона, Алекс не се стърпя и го потърси.

Започна от бащиния им дом. Когато влезе, го посрещна тъмнина и смрад на алкохолни пари. Тръгна да го търси.

— Зейн, къде си? — извика, но никой не отвърна.

Тогава чу трясък от счупено стъкло. Той се затича към стаята, откъдето се чуваше трясъкът. Намери брат си проснат на леглото му, целият вонящ на пот и на алкохол.

— Братле, какво правиш?

Брат му потърси чашата с длан, но не успя да я намери. Когато осъзна, че бе счупил и последната, хвана бутилката и на един дъх я изгълта наполовина.

— Пия си, не виждаш ли? — провлачено отвърна той. — Тя ме заряза. Не разбираш ли? Тя ме заряза! — почти проплака той.

Алекс взе бутилката от брат си и изсипа съдържанието ѝ в мивката.

— Стига ти толкова — рече дръпнато. — Трябва ти душ и чист въздух. Отвори прозореца да се проветри.

После съблече брат си и буквално го завлече в банята. Пусна върху му леденостудената вода на душа и го заключи там.

Брат му започна да крещи да го пусне.

— Пусни ме, бе? Майната ти!

— Не, няма да го направя, докато не изтрезнееш — отвърна той докато вкарваше в ред стаята му.

След минути крясъците на брат му спряха и той му отключи. Поизтрезнял и вече на себе си, Зейн излезе и успя да си намери чисти дрехи.

— Не мога да повярвам, че Анн ме заряза за това — каза докато подсушаваше косата си. — Но... за това сме си виновни само ние, или поне аз. Радвам се, че ти и Ария успяхте да се разберете.

— Благодаря ти, братле — и Алекс го потупа по рамото.

— Не само, че ти си щастлив, но това ми оставя вратичка, която да използвам, за да спечеля отново Анн.

ГЛАВА 9

Анн отвори вратата и пощальонът ѝ подаде един много стилиен плик. След като той си тръгна, тя седна в хола и отвори плика. Не бе писмо, а покана. Поканата за сватбата на сестра ѝ с Алекс. Буквите бяха много изискани. Господи, сестра ѝ се омъжваше. След всички лъжи, тя му бе простила и даже бяха на път да се венчаят. Независимо от това, Анн се радваше за нея. Знаеше колко много обича Алекс и колко щастлива бе, затова щеше да отиде там и да бъде до сестра си. Да ѝ даде едно рамо.

— Мила, какво има? — каза един мъж, който я хвана през кръста и я целуна по врата.

— О, покана.

— Кой се жени? — попита той, но видя името и млъкна. — Дейвис, това да не е сестра ти?

— Да, мили, и двамата сме поканени — отвърна тя и го целуна сладко.

Ария бе бясна. Точно на сватбата ѝ ли трябваше родителите ѝ да закъсняват? Баща ѝ трябваше да я заведе до олтара. Тази им постъпка я бе докарала до краен предел. Добре, че сестра ѝ бе тук, за да я успокои, но това не бе достатъчно. Нуждаеше се от силните ръце и присъствието на Алекс. Само той бе в състояние да я успокои, но той бе младоженецът и не биваше да я вижда преди церемонията. Страхотно!

— Ще ги убия! По най-бавния и мъчителен начин — заканваше се Ария.

Вече бе облечена в булчинската си рокля и не можеше да си намери място. Анн бе на път да се разсмее от глупостите, които ръсеше сестра ѝ, но не си го позволи, защото можеше да си го отнесе тя вместо родителите им.

— Спокойно, ще дойдат. Вероятно се опознават по библейски — компетентно я успокояваше Анн.

— Пак ли? Не се ли знаят достатъчно? Писна ми!

Гневът ѝ бе истински вулкан. Тя се опита да излезе, но в този момент баща ѝ и майка ѝ пристигнаха. Косата на майка ѝ приличаше на гнездо, а баща ѝ бе запъхтян и зачервен.

— Не искам да знам! Пригответе се!

Родителите ѝ само се усмихнаха и се спогледаха.

— Добре, мила — и баща ѝ, ѝ направи път да излезе първа.

Ария го хвана под ръка и заедно тръгнаха по пътеката. Все още нервна, тя огледа гостите, които ръкопляскаха при появата им. Когато погледна към олтара, където я очакваше Алекс, всичкия ѝ яд се изпари и усмивка озари лицето ѝ.

След церемонията всички се отправиха към ресторанта, където щеше да е празненството. Последни, както повеляваше традицията, на централната маса хванати за ръце, се настаниха младоженците. Почти веднага един от сервитьорите донесе поднос, на който имаше плик, с надпис „Специална изненада за Алекс от Ария“. Алекс отвори писмото и онемя от радост. В плика имаше снимка от видеозон, а на гърба ѝ пишеше — „Ще ставаш баща“.

Той се обърна към Ария, чието лице грееше от щастие.

— Наистина ли? — попита я той.

Тя само кимна. Алекс я прегърна и започна да ѝ шепне колко много я обича. Щеше да става баща, но още не можеше да повярва. Ария бе най-красивото нещо в живота му и скоро щеше да го дари с рожба. С какво ли бе заслужил това щастие?

Анн гледаше щастливо сестра си и зет си. Новият ѝ приятел Джейк я прегърна. Сините му очи я гледаха развеселено, което я накара да се усмихне.

— Кой ли ще е следващия? — прошепна той в ухото ѝ.

— Не знам — отвърна тя, а той я целуна.

Анн не можеше да повярва колко се бе променил животът ѝ. Харесваше ѝ, че беше самостоятелна, но всеки път, когато прегърнеше Джейк си спомняше за Зейн. Силното му мускулесто тяло, красивата

му глава, изискващите му устни, любовта в очите му, предизвикваха разтърсващи я емоции.

Не го беше виждала от три години. В началото Ария ѝ говореше за него, искаше да ги срещне отново, но Анн не желаше. Нямаше сили да го види, а и много добре знаеше, че направи ли го, ще се хвърли в прегръдките му. Затова се бе преместила в друг град. Беше поставила ново начало и там беше срещнала Джейк. Отначало не искаше нова връзка, но си бе помислила, че той ще ѝ помогне да забрави Зейн. Е, не се бе получило, но тя нямаше да промени решението си.

Прегърна Джейк, но си помисли, че Зейн още го нямаше. Типично за него. Как можеше да се забави, бе го зърнала на церемонията, но защо го нямаше тук?

Спри се Анн, няма да мислиш за него! — скастри се тя. В този момент зазвуча бебешка мелодия и Зейн се появи като носеше пакет памперси, които тенденциозно поднесе на брат си. Ария се изкикоти доста силно, а Алекс пребледня от дебелашката шега. Зейн щеше да си изяде боя, но това щеше да стане по-късно. Брат му подаде пакета на щастливата двойка, а Алекс прошепна:

— Брат ми от къде знае?

— От къде зная какво? — объркано попита Зейн.

Алекс се засмя и след като прегърна съпругата си, се изправи и съобщи на всички новината. Заваляха поздравления, които Ария приемаше със светнало лице. Анн също прегърна сестра си, изпълнена с щастие, че ще става леля. Радваше се, че Ария е щастлива, но наистина не беше добре да я прегръща в този момент, защото... защото точно срещу нея бе застанал Зейн. Никак не се бе променил, не, не... беше възмъжал и бе станал още по-неустоим. Сърцето ѝ пропусна няколко такта, но въпреки това тя не смяташе да говори с него. Обърна се и тръгна да търси Джейк. И нека си го признае, бе забравила за него.

Зейн бе видял Анн отдалече, още на церемонията. Искаше му се веднага да отиде до нея, но знаеше, че тя щеше да се отдръпне, пък и не искаше да провали сватбата на брат си, който и без това изрично го беше предупредил. Когато тя му обърна гръб, наистина го заболя. През изминалите три години не бе спирал да мисли за нея, а тя явно вече го бе забравила. И тогава му призля — пред него беше Анн, която

целуваше... Джейк? *Какво?! — помисли. — Не, това нямаше да стане!* Много добре знаеше кой беше той и защо бе с Анн. Нямаше да го допусне!

Бързо отиде до тях и дръпна грубо Джейк, който, като видя кой го дърпа, погледна злобно. Без да каже нищо Зейн замахна и го удари. Джейк не му остана дължен. Двамата си разменяха жестоки удари. Всеки следващ удар бе още по-яръстен, лицата им кървяха.

Гостите започваха да се отдръпват от пътя на двамата биещи се мъже. Алекс бе тръгнал да ги разтървава, а Ария вече бе до сестра си.

Нямаше да позволи да Джейк да бъде с неговата любов на живота, никога! — мислено беснееше Зейн. И точно преди отново да стовари юмрука си в лицето му, Алекс успя да го отдели от противника му и ядосано му нареди:

— Престани! Не разваляй сватбата ми!

Побеснелият Зейн преднамерено бавно оправи раздърпания си при боя костюм и с претекста, че ще се извини за държанието си, се отправи към Анн. Вече до нея, неочаквано за всички, той я метна на рамото си и много бързо я изнесе от ресторанта. Никой не успя да реагира преди той да стигне до колата си. Бързо напъха сащисаната Анн в нея и още по-бързо се качи и той. Потегли с мръсна газ и отпраши.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита разгневено Анн.

— Много просто... не виждаш ли, че те отвличам?! — отвърна й сериозно той и стиснал здраво челюсти, съсредоточено продължи да гледа пътя си.

ГЛАВА 10

Ария и Алекс гледаха невярващо мястото, откъдето бяха изчезнали Зейн и Анн. И двамата бяха ядосани от постъпката на Зейн, но и някак си се и радваха — може би най-накрая тези твърдоглави същества щяха да се разберат. Алекс обаче щеше да научи брат си на уважение. Точно на сватбата ли трябваше да върши глупости?

Джейк, от друга страна, изглеждаше ужасно — едно, че беше пребит, а и трябваше да види как Зейн отвлича Анн незнайно накъде.

Ария изглеждаше притеснена, но знаеше, че Зейн няма да направи нищо на сестра ѝ, и все пак... Идиотът му с идиот, точно по този начин ли намери да накара сестра ѝ да говори с него.

Обаче не трябваше да забравят Джейк, който не изглеждаше много добре. Ария се приближи до него, плътно следвана от Александър. Искаше да му помогне, все пак им беше гост. Джейк прие помощта им, макар че Алекс не изглеждаше никак доволен от това жена му да е в близост до друг мъж. Ах, тези Дел Монте и тяхната ревност. А може би това беше тяхната защита. Каквото и да беше, Ария знаеше, че не може да живее без своя Дел Монте.

Когато се погрижиха за нараняванията на Джейк и се извиниха от свое име за неприятното му изживяване, той тръгна след Анн. Никой не се опита да го спре, макар на всички да им беше известно, че трудно ще я открие. Не и преди двамата със Зейн да си изяснят нещата между тях, или Анн да му нарита шифтърския задник. Все пак не можеха да го винят за това, че искаше Анн за себе си.

Родителите на Анн изглеждаха доволни. Знаеха, че дъщеря им може да се грижи за себе си, знаеха колко много я обича Зейн и много добре знаеха, че след всички тези години Анн още го обича.

Всички се надяваха тази история да има щастлив край. Ария и Алекс се сбогуваха с Джейк и той излезе, мислейки си колко много мразеше Зейн и как той не се е променил през годините, ама никак. Но щеше да си плати за това, със сигурност.

Ария прегърна силно Александър, а той я целуна в отговор. Празненството продължи все едно нищо не се бе случило. Алекс поведе съпругата си на дансинга, пуснаха най-бавната песен и те затанцуваха. Тя се чувстваше толкова сигурна в прегръдките на съпруга си, а той леко се наведе и ѝ прошепна нежно в ухото:

— Обичам те, Ария Дел Монте!

— И аз те обичам, Александър Дел Монте.

Двамата продължиха да танцуват. Личеше колко много се обичат, а и от сега всичко щеше да е различно за тях. Ария знаеше, че това бе единственото, което искаше Александър — да го обича. Целунаха се още веднъж, а на нея ѝ се прииска да са сами.

Анн гледаше Зейн изумено и още не можеше да повярва, че бе направил това. Явно се бе побъркал. Вярно, бе леко чалнат, ама чак толкова! Господи!

— Шибан, проклет, скапан шифтър и ненормалник! Ти изобщо мислиш ли с горната си глава или използваш само другата — плюеше отрова Анн. — Пусни ме, бе, скапаняк!

— Леле-е, колко си опърничава, но... — той и се засмя ехидно — ... има време да ти успокоя страстите.

— А, не! Никакви такива! — изкрещя му тя разярено. — По дяволите, Зейн. Ние се разделихме. Аз продължих. — Едно от изказванията ѝ бе истина, но той не го знаеше. — И ти трябваше да направиш същото. Вече съм с Джейк и се обичаме. Не можеш ли да разбереш и да продължиш по пътя си?

Зейн отби в един страничен път и закова колата. За част от секундата се озова пред нея. Хвана нежно главата ѝ с две ръце.

— Не, не мога! Ти бе единственото истинско нещо в живота ми и аз те изгубих от глупост. Защо не ми прости така, както Ария прости на Алекс? Та нали ме обичаше, къде отиде любовта ти? — задаваше безмилостно въпросите си.

Обожаваше тази жена, но не знаеше как да я накара да се върне при него. Моментът, в който я бе видял с другия, бе решаващ. Тогава реши да продължи да се бори.

Не я бе виждал последните три години, но така и не успя да я забрави. Тя присъстваше в сънищата му, в мечтите му. Искаше я,

желаеше я с цялото си същество. И видя сватбата на брат си като удобен момент да действа, да се опита да си я върне. Но не и по този начин. Никога не си бе представял, че ще се стигне до там да я отвлича, за да ѝ покаже, че той е мъжът за нея.

Анн изкрещя силно.

— Искаш да знаеш защо ли? Защото явно не съм те обичала достатъчно.

Може би от инат нямаше да му прости и най-вече да му позволи да обърка отново живота ѝ. Да, все още го обичаше, но трябваше някак да го накара да я забрави. Ако му кажеше, че не изпитва нищо към него, щеше да го отблъсне. Той можеше да обори всичко, но не и с факта, че тя вече не го обича.

— Чу ли ме. Не те обичам вече. Обичам Джейк.

Кръвта на Зейн кипна. Не му се вярваше, че тя каза тези думи. Той знаеше, че бяха лъжа. Тя го обичаше и щеше да ѝ го докаже.

Премести се при нея и започна да я целува. Знаеше, че само една негова целувка бе достатъчна и тя веднага се разтапяше. Този път не бе различен. Усещаше както своето, така ѝ нейното желание. Тя копнееше за неговия допир. Реагираше страстно на всяка негова ласка, без да се дърпа. Не го обичаше ли? Обичаше го и още как!

— Желая те, Анн — каза ѝ тихо, а гласът му бе изпълнен с копнеж. Копнеж по жена, която не бе виждал три години. — Кажи ми какво искаш ти?

Анн не осъзнаваше какво говори и прави. До преди няколко мига му казваше, че вече не го обича и се правеше на студена като камък, а сега... Сега го целуваше и докосваше където ѝ паднеше. Не можеше да отрече, че желаете този мъж. Дори и да не искаше да го показва, тялото ѝ все едно бе неонов надпис, които гласеше:

„Обичам те, Зейн. Искам да ме вземеш“.

Едва успя да му отвърне:

— Искам теб!

Лицето на Зейн светна.

— Не се и съмнявах, миличка.

След това се любиха бурно и продължително, отдадени на чувствата си. Той взе това, което бе негово, защото тя бе достатъчно готова за него.

— Обожавам те, сладкишче — шепнеше той в ухото ѝ щастлив, че тя му се отдаваше с любов.

Анн можеше да отговори на неговата нежност и любов с нейната любов и да се наслаждава на момента.

ГЛАВА 11

Анн легеше на гърдите на Зейн. Двамата бяха притихнали, а Анн знаеше, че това, което мислеше да направи щеше да бъде най-трудното нещо в живота ѝ.

Чудеше се какво ли си мислеше Джейк за нея? Какво ли си мислеха всички за нея? Изглеждаше, че Зейн и Джейк се познават, а тя бе видяла омразата, с която се гледаха.

Обърна се към Зейн и реши да го попита какво бе станало, дали наистина се познаваше с Джейк или не.

— Познаваш ли Джейк? — попита го тя.

— Не искам да чувам това име от твоите устни — ядоса се той.

Не знаеше какво я караше да прави така. Може би това, че толкова лесно се предаде.

Затова го погледна гневно и стана.

— Той е мое гадже и ти трябва да свикнеш с този факт, независимо от това, което стана между нас.

Все още бесен, Зейн се надигна.

— Той не е с теб, защото те обича, Анн, а защото мрази мен.

Действията на Анн бяха бързи. Обидена, тя зашлеви Зейн и стана.

— Значи ми казваш, че не може да ме обича. Не те ли е срам, Зейн? Много мило от твоя страна!

Зейн също стана.

— Анн — заизвинява се той, — не ти казвам това, просто ти си му угодна, не разбираш ли? Той ме мрази и иска да ме заболи.

Анн го гледаше, без да каже нищо. Не искаше да повярва, че това е причината, заради която Джейк е с нея. Толкова ѝ беше трудно да повярва. Но трябваше да го изслуша и да разбере защо.

— Разкажи ми защо мислиш така — примири се тя.

Зейн искаше да я прегърне и да ѝ покаже, че тя е всичко за него. Виждаше колко я боли от разкритието... Когато му се отдадеше

случай, щеше да накара Джейк да си плати, а сега трябваше да ѝ разкаже.

— Преди години бяхме състуденти, а и като шифтьри ни свързваха и други неща. Известно време бе най-добрият ми приятел, за което повярвай ми, много съжалявам. Тогава бях започнал връзка с едно момиче на моите години, доста красива, но бе човек. Можеше да се каже, че бях влюбен, но той се намеси. Знаех, че и той я харесваше, но не вярвах, че ще стигне до там да я прелъсти. Но явно и двамата не бяха това, което изглеждаше. И както се досещаш, той спа с нея, накара я да скъса с мен и после я изостави. А пред мен Джейк се правеше, че нищо не е станало. Това беше и краят на приятелството ни.

Анн гледаше невярващо Зейн. Никога не си бе помисляла, че Джейк е способен на такава низост.

— А какво стана между теб и Джейк? Как разбра?

— Как разбрах ли? Видях ги и, разбира се, направих няколко, не толкова желани промени по лицето на Джейк. Това беше всичко, но той естествено ме намрази, защото не му беше лесно да обяснява кой и защо му е разкрасил така физиономията. Двата белега на лицето му са от мен. И преди да ме попиташ какво стана с момичето, ще ти кажа, че не знам. След предателството ѝ, не исках и да знам. Освен това престанах да контактувам с компанията, в която движехме, защото ми казаха как се е хвалил, че ми е натрил носа. Да, и се заканвал някой ден да ми го върне тъпкано. По-късно разбрах, че е скроил подобни номера и на други състуденти. Станало му е нещо като запазена марка. Не можел да понася щастието на другите. Но и доста си изпатил от потърпевшите. Разбра ли сега, защо е бил с теб? Отмъщавал си е на мен, говедото. И не му е пукало какво ще стане с теб, след като те изостави.

Анн бавно се приближи до Зейн и го прегърна. Не можеше да повярва на това, което чу.

— О, Зейн, съжалявам!

Тези думи бяха достатъчни за него. Той я прегърна силно и прошепна в ухото ѝ:

— Обичам те, Анн.

На нея така ѝ се искаше да може да му каже същото. Да, чувстваше същото от момента, в който го беше видяла в дискотеката.

Първият път, в който бяха заедно в хижата. Моментът, в който се беше нанесла при него, и в който бе почувствала, че той е мъжът, който щеше да обича винаги. Е, не беше грешала, той беше този, който щеше да обича до края на живота си, а това щеше да е дълго време. През изминалите три години бе свикнала с мисълта, че ще се вижда с него заради сестра си, но толкова бе трудно да го напусне.

— От кога сте заедно? — извади я от мислите й той.

— Последните две години.

Той мълчеше и дишаше тежко, виждаше се колко бе бесен.

— Зейн...

— И ти си спа... — започна той, но тя бе предугадила какво ще я пита, погледна го в очите и ясно му заяви:

— Не, не съм. След теб не можех да допусна никой до себе си. Не и без да го обичам! А той знаеше да чака, бе готов да чака. Само да знаех защо.

Зейн я прекъсна със страстни и искащи целувки. Тя също го искаше, и то много, искаше й се да остане тук с него, завинаги. Двамата и без това бяха голи, така че нямаха пречки пред себе си. Той я имаше отново и отново. Анн се разтапяше от неговите ласки.

Но сега Анн бе тази, която му се бе нахвърлила. Той нямаше нищо против, защото чувстваше, че тя го обича.

Никой от тях не знаеше колко ще продължи всичко това. Тя лежеше блажено в прегръдките му и му се усмихваше като онези пъти, в които бяха заедно в неговата къща, която за малко беше тяхната къща. Да, вече му беше ясно, че тя го обичаше.

— Анн... — каза той.

Тя все още бе като залепена за него. Не че на него не му харесваше, но трябваше да се погрижи за нея и да зареди хладилника с нещо по-специално. Налагаше се!

— Зейн... — измърка тя.

— Отивам да взема нещо за ядене — каза й и я целуна, след което стана и се облече. Отново я целуна и тръгна.

Анн не можеше да повярва, че се бе предала на Зейн. Нали си бе обещала да не го прави, никога. Независимо какво изпитваше към него. Бе си позволила да прави любов с него, не един, а много пъти. И

може да си кажем, че в някои, почти го насили. Не че той се възпротиви, харесваше му такава властна.

Тя се огледа и забеляза, че глупакът бе оставил прозореца отворен. Да, а тя дали можеше да излезе от там? Надигна се от леглото, облече се и не губи повече време, а се преметна през прозореца.

Намираше се в индустриалния квартал и бе заобиколена само от фабрики. Скри се зад един електрически стълб. Изчака Зейн да запали колата и да отпраши, и се трансформира на вълк. Загуби представа колко време бе тичала, но накрая се озова пред дома на сестра си. Изскимтя на вратата и зачака. Вратата се отвори. Сестра й Ария я гледаше като попарена.

— О, миличката. Ти си добре — въздъхна с облекчение и се наведе да прегърне сестра си. — И... — сложи ръка на устата си. — Воняш! — изправи се и отиде в банята да приготви ваната.

Чул шума, Алекс излезе да посрещне трансформиралата се Анн, и й подаде халат да се наметне. Уморената Анн се просна на дивана.

— Леле, колко ме болят краката — и започна да си разтрива ходилата.

Тогава Ария излезе от банята и съобщи на сестра си, че ваната я чака. Обаче сбърчила нос, не се доближи до Анн.

— Имаш много да ми разказваш, но първо искам да висиш в банята толкова, колкото е необходимо, защото не само, че миришеш на мокра кучка, но и на разгонен шифтър. Ако обичаш!

С усилие, но без да каже и дума, Анн стана и се заключи в банята.

ГЛАВА 12

След като Анн бе прекарала достатъчно време в банята, бе напълно чиста, и най-вече ухаеща на цветя. Нямаше я вонята на Зейн. Бе в стаята за гости и разресваше прекрасните си коси. Не бе преставала да мисли за случилото се, от което я побиваха тръпки. Не само задето за пръв път в живота ѝ бе отвличана, а и затова, което се бе случило между нея и Зейн. Сестра ѝ я изкара от унеса ѝ, като нахлу в стаята.

— Започвай да разказваш. Без да пропускаш нито една подробност. Не си мисли, че не се досетих какво сте правили. И по миризмата съдя, че доста сте се забавлявали.

Анн изстена силно и започна да разказва какво се бе случило. Не изпусна и най-малката подробност. Все пак Ария ѝ бе сестра и винаги си споделяха всичко. А пък вече бяха големи момичета ѝ нямаше нужда да крият каквото и да било.

Ария я слушаше и от време на време се подсмиваше.

— Защо не се върнеш при него? Сама виждаш, че той те обича — вдигна вежда и продължи: — Пък и по разказа ти си личи, че и ти не си безразлична към него. Така ли е? Признай си.

Анн не можеше да отрече, че изпитваше нещо към Зейн. И под „нещо“, разбирайте любов.

— Добре де... обичам го. Но не мога да му простя, задето ме излъга. Не правиш това с човека, когото обичаш, нали? — инатливо попита тя сестра си.

Ария се усмихна нежно.

— Да, но понякога се изненадваш от себе си, когато простиш и получиш толкова много в замяна. Виж мен и Алекс. Буквално ме докара до краен предел, но сега не мога да живея без него. Понякога трябва да направиш компромис, за да бъдеш щастлива.

Ария се приближи до сестра си и я прегърна силно.

— Дай шанс на сърцето си, миличка. Повярвай ми, то няма да те подведе. — Погледна към корема си и продължи: — Ако аз не го бях

направила, сега нямаше да чакам това сладко същество.

Анн се разплака и прегърна сестра си силно.

— Обичам те, сестричке.

Зейн паркира колата пред къщата. Но когато влезе вътре видя Джейк. Негодникът бе седнал на един стол и го чакаше.

— Значи най-накрая реши да се прибереш — озъби му се с неприкрита злоба той.

И незабавно скочи и го нападна.

— Не очаквах да заваря теб — парира очаквания удар Зейн.

Но почти бе забравил, че Джейк имаше едно предимство. Незнайно как, той можеше да се движи по-бързо дори и от вампир и всеки пък, когато Зейн го нападеше, онзи се преместваше на друго място. Джейк удряше и удряше шифтъра. Добра се до една тръба и започна да го халосва с нея. Нямаше и капка милост. След като се убеди, че Зейн не можеше да му направи нищо, се надвеси над него и го погледна право в очите.

— Тя вече е моя и няма какво да направиш по въпроса. Много добре знаеш, че съм ужасно добър в това — каза му злобно.

Само преди час Зейн бе разказал на Анн как Джейк бе съблазнил годеницата му няколко дни преди сватбата им и какво бе последвало. Та той му бе най-близкия приятел, а му бе забил нож в гърба по възможно най-подлия начин.

— Поне съм се опитал, — отвърна Зейн и с последни сили изрита Джейк назад. Чу хрупащ звук и се изправи, за да види какво бе станало.

Джейк стоеше там неподвижен, проследи с поглед тялото му и видя, че от стомаха, му излизаше тръба. Боже, той се бе стоварил на тръбата. Нямаше намерение да го убива. Огледа се, за да намери телефона си и успя да го вземе. Когато отново погледна към Джейк, очите му бяха безизразни. Набра номера на брат си и зачака.

— Ария, оправи една от стаите — крещеше Алекс. — Зейн е ранен.

Александър Дел Монте влезе в дома им, носейки брат си Зейн облян в кръв. Ария реагира незабавно и повика лекаря.

Анн не можеше да повярва на очите си. Отиде при Зейн и го погали по главата.

— Кой ти причини това?

— Моля те, Анн, не ме оставяй. Никога! — рече Зейн и изгуби съзнание.

Анн изпищя отчаяно, но сестра ѝ я прегърна и ѝ прошепна.

— Ще се оправи, мила. Не губи надежда.

— Кой може да е толкова брутален, Ария? — хлипаше тя.

Тогава Алекс дойде при тях и целуна жена си по главата.

— Добре ли си? — попита я той. — Всичко ли е наред с теб и наследника ни?

Тя кимна леко и отвърна на целувката.

— Знаеш ли кой е бил, мили?

Алек каза със смразяващ тон.

— Джейк, но вече е мъртъв. Зейн го е убил, докато се е опитвал да се спаси.

Анн не можеше да повярва. Как можеше Джейк да нападне Зейн? Защо му беше да го прави? Заради нея ли? Но тогава си спомни думите на Зейн: *Той ме мрази, Анн, и навярно от самото начало на познанството ни ме е мразил.* Каква глупачка бе, как можеше да се съмнява в Зейн! Ако не го беше направила, сега нямаше да е в такова положение. Колко много мразеше Джейк в този момент.

Трябваше да си признае, че не го бе обичала, че бе с него, само за да не е сама. А това бе голяма грешка.

Анн седна до леглото, на което неподвижно лежеше Зейн. Обичаше го и нямаше смисъл да го крие. Тя протегна ръка и започна да го милва по косата, а той не даваше никакви признаци, че я усеща. Сълзи напиреха в очите ѝ, не искаше да го изгуби. Това състояние, караше душата ѝ да страда.

Най-накрая чу гласовете на Алекс и доктора, а Ария я изведе насила от стаята. Алекс също изглеждаше ужасно. А и как нямаше да изглежда така, бе притеснен за брат си и бесен на Джейк. Ария и Анн чакаха в една от стаите.

— Не мога да повярвам, че Джейк е могъл да направи нещо такова — рече през сълзи Анн.

Ария помилва нежно сестра си по лицето.
— Мисля, че трябва да си поговориш със Зейн.

Анн се вгледа в сестра си и прошепна:

— А ако отново ме излъже? — попита плахо тя.

— Опитай и ще разбереш, повярвай ми.

Анн кимна и двете се усмихнаха една на друга. Така дочакаха Алекс, който им обясни всичко, което бе казал лекарят. Анн хукна към стаята на Зейн и остана там. Искаше някак да му даде сили с присъствието си.

Няколко дни по-късно

Зейн отвори очи и първото нещо, което видя, бяха зелените очи на Анн. „Колко ли време бе минало?“ — питаше се той, докато гледаше. Тя се усмихна и се хвърли отгоре му, целувайки го. След това чу гласа на брат си:

— Уплаши ме, олигофрен.

Зейн успя да се усмихне с наранените си устни на шегата на брат си. Ария го хвана за ръката и също понечи да каже нещо духовито, но се задоволи само да каже:

— Радвам се, че си добре.

Алекс и Ария се прегърнаха, а брат му целуна съпругата си леко и двамата излязоха с усмивки на лицата. Колко много им личеше, че се обичат. Дори се досещаше къде отиват. Но сега не му се мислеше за това. По-важно беше да говори с Анн.

— Разкажи ми какво стана, Зейн.

Той преглътна мъчително и започна разказа си, а Анн го гледаше със сълзи в очите.

— Моля те, повярвай ми — завърши той.

— Вярвам ти, любов моя!

— Не ме оставяй — стисна ръката ѝ той.

— Никога — отвърна му тя и го целуна.

Три месеца по-късно

Алекс и Ария се смееха на нещо, а, да, на Анн и Зейн. Всички бяха щастливи и всичко в живота им бе наред. Ария целуна Алекс, а

Анн изтича в банята... отново. Тъкмо да се надсмее над сестра си Ария я последва. Момчетата се спогледаха като си помислиха: *Да, това ще бъдат интересни месеци.*

ЕПИЛОГ

— Ще закъснееш за собствената си сватба, Анн — подканваше сестра си Ария, докато Анн се опитваше да намери едната си обувка.

— Зейн ще си помисли, че си променила решението си и ще си тръгне.

При тези думи, Анн хвана роклята си и тръгна към входната врата.

— Майната ѝ на обувката — и събу и другата.

След като церемонията бе свършила, Зейн вдигна жена си на ръце и като видя босите ѝ крака, се засмя.

— Това какво значи?

— После ще ти обясня — отвърна му тя и го целуна.

— Как е бебчето ни? — попита я той и целият грейна.

Анн се приближи по-близо до него и го поправи.

— Бебчетата ни...

— Какво? Да не искаш да ми кажеш, че ще си имаме... — и не успя да продължи, защото тя го прекъсна:

— Близнаци... еднояйчни близнаци. Страхотно, нали?

Той я вдигна на ръце и я целуна страстно. Не му пукаше, че всички го гледаха.

— И питаш... — Важно и с гордост я свали на земята, за да приемат поздравите от гостите си. Но сметна, че не е казал най-важното на съпругата си.

— Обичам те — прошепна в ухото ѝ. След това се наведе и целуна корема ѝ. — Обичам и трима ви.

Анн буквално се разтопи и едва успя да отговори:

— Ние също те обичаме — и го целуна.

Зейн се усмихна и я погледна, а погледът му я разгорещаваше.

— От сега да се разберем... — рече той тихо, за да не може никой вампир да ги чуе. — ... имам намерение винаги да те държа бременна. Изглеждаш толкова секси и възбуждаща, че не е истина.

— Само да си посмял, Зейн — закани му се тя, размахвайки пръст пред лицето му. — Да се разберем... — каза тя като използва неговия метод — ... в къщи командвам аз. Без право на възражения.

Зейн кимна и козирува.

— Както кажете, г-жо Дел Монте. — И отново я взе в прегръдките си, целувайки я страстно.

Другата двойка Дел Монте се приближиха към тях, поздравиха ги и поднесоха огромна кутия с бебешки играчки и дрешки. Не бяха забравили задявката на Зейн от тяхната сватба.

— Как разбра? — Анн гледаше учудено сестра си.

Ария се усмихна, погали вече наедрелия си корем и й отвърна:

— Познавам те много добре. Пък и не мога да сбъркам симптомите на бременност. Честито, миличка. Ще бъдеш страхотна майка, а ако превъзпиташ това магаре тук, от него ще стане страхотен баща.

Алекс стисна ръцете на младоженците, като прегърна Ария, сложи ръка на корема ѝ и я целуна по врата.

— Как си, мамче?

— Ужасно щастлива. Всичко се нареди за мен и за сестра ми — отвърна тя. — Но винаги съм искала да те питам нещо.

— Какво е то, любима? — попита я учудено той.

— Преди няколко години на рождения ни ден със сестра ми бяхме в лунапарк и се возихме на влачето на ужасите с двама близнаци. Това вие с брат ти ли бяхте?

Алекс я погледа с най-нежния поглед, които можеше да извади.

— Вие ли бяхте двете момиченца, които почти се напишкаха от страх.

— Явно да — призна си тя.

Алекс я гушна още по-силно и я целуна по устните.

— Сега вече съм убеден, че ни е било писано да сме заедно.

Ария се отпусна в прегръдките му.

— Някога съмнявал ли си се? Съдбата е била на наша страна — отвърна тя и двамата погледнаха към сияещите от щастие Зейн и Анн.

Да, съдбата бе способна на всичко. Да си играеш с нея бе опасно, но понякога излизаш победител.

Издание:

Аня Сноу, Скарлет Уайт. Опасни игри

Американска. Първо издание

ИК „Монт“, София, 2012

Редактор: Росица Койчева

ISBN: 978-954-805-595-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.